

faldne skulle der foretages omfattende biografiske undersøgelser. Det er disse, der her er udgivet i bogform. Der bringes navn, forældres og ægtefællers navne, en kort og ædruelig biografi – de er naturligvis højst uegale – samt fyldige henvisninger til arkivstof og litteratur. Set koldt og nøgternt og fra et historiker-synspunkt er det, at de biograferede er faldne, naturligvis et irrelevant udvælgelseskriterium; men uanset dette, vil det være en bog, som ofte vil være til nytte.

Det skal tilføjes, at »faldne« forstår således, at dødsfaldet på den ene eller den anden måde skyldtes deltagelse i modstandsarbejde i ret vid forstand.

Vagn Dybdahl

A. Hjorth Rasmussen: Nordsøfiskeriet under besættelsen. (Fiskeri- og Søfartsmuseet, 1970). 123 s.

Emnet er godt valgt, og bogen bringer en række oplysninger, der ellers ikke er kendt. Disse dækker mest arbejdsvilkårene, til dels tilvejebragt gennem samtaler med fiskere, der var aktive i krigsårene. I øvrigt redegøres for fiskeriområdernes størrelse og afgrænsning, for beskydningen fra flyvere og minefaren, ligesom der også er afsnit om sabotage og våbentransporter samt om forholdene for danske fiskere i England. Hvad man derimod savner er en behandling af, hvordan krigen indvirkede på fiskernes økonomi; så meget mere savnes dette, som spørgsmålet er blevet livlig drøftet både dengang og senere. Selv om der måske ikke ligefrem er bevaret regnskaber fra den enkelte kutter, så skulle det dog med benyttelse af andre kilder have været muligt at opstille et rimeligt skøn over fiskerierhvervets økonomi.

Vagn Dybdahl

Ursula Schmiederer: Die sozialistische Volkspartei Dänemarks. Eine Partei der neuen Linken. Probleme sozialistischer Politik 14. (Verlag Neue Kritik, Frankfurt/M., 1969), 192 s.

I sin politologiske afhandling beskriver U. S. indledningsvis den danske partistruktur og påviser ligheder og forskelle i forhold til Norge og Sverige. Bemærkelsesværdigt i dette afsnit er analysen af parlamentets betydning (s. 12 ff, smlg. s. 98). I modsætning til de vesteuropæiske lande har parlamentet ganske vist bevaret nogle af sine funktioner her i landet, men har dog langt fra den indflydelse, den ledende gruppe i SF tillagde det og i høj grad byggede på.

De interne diskussioner i DKP fra 1956 til 1958 reproducerede den krise, den internationale kommunistiske bevægelse gennemgik i disse år. »Nyorienteringen« var overalt et forsøg på at udvikle en politisk praksis, der skulle føre de kommunistiske partier ud af deres isolation. Dertil kom specifikke forhold, der gjorde krisen særdeles markant i Danmark. I disse diskussioner blev især forholdet til den socialdemokratiske del af arbejderbevægelsen et centralt spørgsmål (s. 21), et problem der forblev relevant for hele den analyserede periode af SF's politik. De senere SF'ere krævede en mere uafhængig politik over for Sovjetunionen med selvstændige analyser af den danske virkelighed (s. 25,40). Partiet skulle da slå ind på en slags »nationalkommunistisk-titoistisk« linje, og diskussionen om Jugoslavien spillede da også en væsentlig rolle ved bruddet (s. 32). Denne diskussion blev i det væsentlige ført på et pragmatisk grundlag (s. 31, 35, 100), – noget der altid har været kendetegnende for dansk arbejderbevægelse –